



ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ  
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΤΣΗΣ

# Το Πανεπιστημιακό Άσυλο και το Φοιτητικό Κίνημα

---

ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΑΛΙΑΣ

Σειρά Δημοσιεύσεων Οικονομικού Τμήματος  
Αρ. 77

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2019

## Το Πανεπιστημιακό Άσυλο και το Φοιτητικό Κίνημα

Σπύρος Στάλιας, Οικονομολόγος, Ph.D

Αυτές τις μέρες (Νοέμβριος 2019) γίνεται πολύ συζήτηση για το πανεπιστημιακό άσυλο. Η κοινωνία σαφώς έχει ταχθεί με την επικράτηση του νόμου και της τάξης μέσα στα Πανεπιστήμια, όταν φαινόμενα παράβασης του νόμου εκδηλώνονται ή εκπορεύονται μέσα από εκεί. Από την άλλη υπάρχει η άποψη του αριστερού σύριζα, που άσκησε την πιο σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική για πέντε σχεδόν χρόνια, που υπερασπίζεται το 'άσυλο', με το επιχείρημα, η πανεπιστημιακή κοινότητα μόνη της θα βρίσκει λύσεις στα οποιαδήποτε προβλήματα ανακύπτουν. Μακάρι, αλλά όταν ο νόμος παραβιάζεται δεν είναι δουλειά της πανεπιστημιακής κοινότητας να το παίζει αστυνομία. Αυτά είναι σαχλαμάρες.

Αλλά λύθηκε έτσι το θέμα του πανεπιστημιακού ασύλου; Φυσικά δεν λύθηκε, και ό,τι λύθηκε, αν λύθηκε, έχει σχέση με τις έκνομες πράξεις μέσα στο πανεπιστήμιο. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με το πανεπιστημιακό άσυλο.

Το πανεπιστημιακό άσυλο παραμένει το ζητούμενο στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο, απ' όπου υποτίθεται ότι ξεπηδάει η ελεγμένη γνώση με τρόπο διαλεκτικό. Διαλεκτική είναι ο διάλογος που επιβάλλει να μπαίνει ο ένας στην θέση του άλλου, να υπερβαίνουν τους εαυτούς τους, και να ανακαλύπτουν μια νέα αλήθεια, που όταν προσήλθαν ούτε καν αυτοί γνώριζαν. Η διαλεκτική είναι, με άλλα λόγια, μία κίνηση προς την καθολικότητα που ο καθαρός λόγος επιβάλλει. Αυτό δεν σημαίνει ότι πάντα αυτό κατισχύει ή ότι πάντα γεννιέται μια απόλυτη γνώση. Στην πραγματικότητα είναι μια συμφωνία ανθρώπων που επιθυμούν να βρουν την αλήθεια και κάπου συμφωνούν σε ένα ανώτερο επίπεδο, υπερβαίνοντας έτσι τις προσωπικές τους απόψεις που είχαν πριν. Η γνώση αυτή μετά, πρέπει να πάρει τον δρόμο της προς την κοινωνία. Πως θα εφαρμοστεί είναι μια άλλη ιστορία, γιατί μπορεί και να μην γίνει ποτέ κτήμα της κοινωνίας.

Ας δούμε αυτό το θέμα μέσα από την ιστορία.

Ας υποθέσουμε ότι ένας καλός νεαρός, με ήθος και αρχές, αποφάσισε να σπουδάσει την οικονομική επιστήμη. Πράγματι εκεί γύρω στο 1980 εγγράφεται σε μια Οικονομική Πανεπιστημιακή Σχολή. Ας υποθέσουμε ότι είναι φωστήρας φοιτητής και ας υποθέσουμε ακόμα ότι το 1995 με ντοκτορά στα οικονομικά (Ph.D) ακολουθεί πανεπιστημιακή καριέρα.

Αυτά τα 15 χρόνια της φοίτησης του τι άραγε να έμαθε αυτό το παιδί και τι άραγε θα διδάσκει σήμερα στους νέους φοιτητές;

Παρακάτω συνοψίζω τι έμαθε στα 15 χρόνια φοίτησης και έρευνας, τι διδάσκει σήμερα, και πιστέψτε με δεν παραλείπω τίποτα, μα τίποτα

1. Ο άνθρωπος, ο κάθε άνθρωπος, που δρα οικονομικά, έχει ως στόχο την μεγιστοποίηση της ωφελιμότητας του.
2. Η οικονομία διέπεται από αιώνιους νόμους που δεν μπορεί η ανθρώπινη θέληση να τους μεταβάλλει.
3. Οι στατιστικές σειρές των οικονομικών δεδομένων, αποτελούν ασφαλή μέσα να προβλέπουμε το μέλλον με ακρίβεια.
4. Το χρήμα είναι ουδέτερο και δεν επηρεάζει την παραγωγή και την απασχόληση, άρα είναι μέσο ανταλλαγής, σπάνιο και ορισμένο. Κάθε αύξηση της προσφοράς του χρήματος προκαλεί κατ'ανάγκη πληθωρισμό.
5. Η αύξηση της ζήτησης οδηγεί πάντα σε αύξηση των τιμών.
6. Η αύξηση των μισθών οδηγεί σε αύξηση της ανεργίας.
7. Η αύξηση των μισθών οδηγεί σε μείωση των κερδών
8. Η μείωση των αποταμιεύσεων οδηγεί σε μείωση των επενδύσεων και του ρυθμού ανάπτυξης της οικονομίας
9. Οι εύκαμπτοι μισθοί προς τα κάτω και οι ελαστικές τιμές και το ελεύθερα κυμαινόμενο επιτόκιο αποτελούν προϋπόθεση για να αποκαταστήσουν την οικονομία στο καλύτερο δυνατό σημείο της.
10. Η αγοράς εργασίας, εμπορευμάτων και κεφαλαίων, πρέπει να είναι πλήρως απελευθερωμένες από οποιαδήποτε νομοθεσία, που μπορεί να περιορίζει την απρόσκοπτη λειτουργία τους.
11. Το κράτος πρέπει να απέχει από οποιαδήποτε παρουσία στην οικονομία και ο προϋπολογισμός του θα πρέπει να είναι ισοσκελισμένος ή πλεονασματικός γιατί αν είναι ελλειμματικός θα προκαλέσει και πληθωρισμό και αύξηση των επιτοκίων.

Ο νυν καθηγητής αυτά έμαθε στην 15ετή διάρκεια των σπουδών του, και ο βαθμός δυσκολίας των σπουδών του κάθε χρόνο, έγκειτο στο να τα κατανοεί αυτά, ντυμένα με απλά έως πολύ δύσκολα μαθηματικά, γιατί αν αυτό δεν γινότανε, τότε τα οικονομικά, δεν θα ήταν μια θετική επιστήμη, και η οικονομία δεν θα ήταν αιώνια και αμετάβλητη. Είναι ανάγκη να είναι θετική επιστήμη η οικονομία. Κυρίως για πολιτικούς λόγους που θα δούμε παρακάτω.

Αν ρωτήσει κάποιος τον καθηγητή πια, ότι τα παραπάνω συνεπάγονται πλήρη προστασία των τραπεζών και των κατόχων των χρηματικών κεφαλαίων, για τον κόσμο της εργασίας διαρκή φτώχεια και λιτότητα, για το κράτος την πλήρη ιδιωτικοποίηση του και για τις αγορές την πλήρη απελευθέρωση τους από κάθε κανονισμό και κατά συνέπεια σε τι αποσκοπούν(;), θα

απαντήσει χωρίς καμία δυσκολία, αλλά και με ειλικρίνεια, ότι αυτά οδηγούν στη μακροχρόνια ευημερία της κοινωνίας. Και όχι μόνον αυτό. Αν τον ρωτήσετε αν υπάρχει εναλλακτική οικονομική πρόταση, ίσως εκπλαγεί με την ερώτηση, θα σας απαντήσει ότι δεν υπάρχει εναλλακτική πρόταση (there is no alternative-TINA). Και κάτι άλλο, αν τον ρωτήσετε αν ήταν σε θέση ευθύνης σε μια κρίση, τι οικονομικές πολιτικές θα εφάρμοζε, φυσικά θα σας απαντήσει, λόγω TINA, αυτές που διδάχθηκε. Κατά τα άλλα παραμένει ένα καλός άνθρωπος. Αυτός μπορεί να είναι ο Γ. Στουρνάρας ή ο κύριος Παπαδήμος ή ο πονηρός Ευκλείδης.

Οι 11 προτάσεις περιγράφουν την νεοφιλελεύθερη οικονομία, οικονομία του 19<sup>ου</sup> αιώνα, που αναβίωσε μετά το 1980 και ανδρώθηκε με την Συναίνεση της Ουάσιγκτον (1989) και την Συνθήκη του Μάαστριχτ (1993). Είναι η οικονομία που ευθύνεται για κρίσεις, πολέμους και καταστροφές έως σήμερα. Είναι η οικονομία που σήμερα διδάσκεται σε όλα σχεδόν τα πανεπιστήμια του κόσμου ως αυθεντική οικονομική γνώση (από το 2008 με όλο και αυξανόμενη αμφισβήτηση) και έτσι κάθε άλλη οικονομική γνώση δεν έχει θέση στο πανεπιστήμιο. Η γνώση αυτή έλκει την καταγωγή της από τους Marshall, Walras, Wicksell, Hayek (Mount Pelerin Society), Friedman κ.ά..

Σε αυτήν την τέλεια γνώση στηρίζεται το 'υπόδειγμα' υπό το οποίο λειτουργεί η ευρωζώνη ή η τέλεια παγκοσμιοποίηση. Με τον όρο 'υπόδειγμα' ή 'παράδειγμα', ορίζουμε μια σειρά προτάσεων, με βάση τις οποίες αντιλαμβανόμαστε και ερμηνεύουμε την πραγματικότητα και συμφώνως προς αυτές ενεργούμε.

Οι αρχές αυτές, αποτελούν την βάση της συνύπαρξης μας, διότι υπό αυτές διοικούμεθα, κατέχουμε την περιουσία μας, δουλεύουμε, παράγουμε και διανέμουμε τον πλούτο που δημιουργείται.

Οι παραπάνω αρχές, αφού αποτελούν ασφαλή οικονομική γνώση, θα πρέπει να φύγουν πλέον από το οικονομική σχολή και να πάνε δίπλα, στη νομική σχολή, για να γίνουν δίκαιο.

Δεν υπάρχει πιο σταθερή βάση για ένα δίκαιο να στηρίζεται σε αναλλοίωτους νόμους, και πόσο ευτυχής θα πρέπει να είναι η κοινωνία που το δίκαιο της έχει τέτοια θεμέλια.

Σύμφωνα με τις παραπάνω αρχές, αυτό που πρέπει να προστατεύεται πρωταρχικά, είναι η αξία του χρήματος και κατ' ανάγκη οι κάτοχοί του. Έτσι το χρήμα, ως κοινωνικό αγαθό, πρέπει να μην αφήνεται στις ορέξεις οποιασδήποτε κοινωνικής ομάδας, αφού είναι ορισμένο και σπάνιο, αλλά να διοικείται από μια Κεντρική Τράπεζα, και αυτοί που το κατέχουν, τράπεζες και κεφαλαιούχοι, να προστατεύονται. Έτσι στην ιεραρχία και πέραν παντός ελέγχου, είναι η ΕΚΤ, οι τράπεζες και οι κάτοχοι του χρηματικού πλούτου, και η γραφειοκρατία των Βρυξελλών. Παράδειγμα: Το 2008 σπεύσαμε σύσσωμοι ως Έλληνες και Ευρωπαίοι να

κεφαλαιοποιήσουμε τις τράπεζες, και αδιαφορούμε αν σήμερα οι τράπεζες, αυτές που προκάλεσαν την κρίση του 2008, παίρνουν τα σπίτια του κόσμου. Φαίνεται παράλογο. Εν τούτοις στο πλαίσιο του συστήματος, αυτό συνιστά ορθολογική συμπεριφορά. Το λένε οι νόμοι και οι δικαστές.

Από εδώ μετά, οικοδομείται μέσω των νόμων η 'Πολιτεία' που κάθε της βαθμίδα αντανακλά αυτές τις οικονομικές αρχές. Η εκτελεστική εξουσία πρέπει να στέκεται μακριά από την οικονομία και παντοιοτρόπως θα πρέπει να προστατεύει αυτές τις αρχές. Το κοινοβούλιο να νομοθετεί με βάση την διατήρηση και ενίσχυση αυτών των αρχών και για την τιμωρία όσων υπονομεύουν αυτές τις αρχές. Τέλος η δικαιοσύνη, θα πρέπει να λειτουργεί αναλόγως.

Οίκοθεν νοείται, ότι αφού η πρώτη αρχή έχει σχέση με την απόλυτη ελευθερία του ατόμου, η δημοκρατία είναι αυτονόητη. Με μία διαφορά. Μπορεί ο λαός να εκλέξει όποια κυβέρνηση επιθυμεί, αλλά η πολιτική θα παραμένει η ίδια, που έσχατος σκοπός της είναι η προστασία της αξίας του χρήματος και των κατόχων του. Παράδειγμα: Τι διαφορά οικονομικής πολιτικής έχουμε από τις κυβερνήσεις από το 2010 έως σήμερα; Καμία!

Αυτή η πρωταρχική γνώση που αφορά στη βιολογική μας ύπαρξη και στη πολιτική μας συνύπαρξη, κατ' ανάγκη επηρεάζει όλους τους ανθρωπιστικούς κλάδους των πανεπιστημίων, πολιτική, γεωπολιτική, νομική, ψυχολογία, κοινωνιολογία, αποτροπή πολέμου, θεολογία, την τέχνη, ιστορία (πως να ξαναγράφεται) κ.ά., και ως ένα σοβαρό σημείο και τις θετικές επιστήμες που έχουν άμεση σχέση με τον άνθρωπο: την βιολογία, την ιατρική, την φαρμακολογία, το περιβάλλον, την ενέργεια, την γεωπονία και άλλες. Για ποιο λόγο τις επηρεάζει; Μα γιατί είναι η βάση του 'υποδείγματος' υπό το οποίο συνυπάρχουμε.

Έτσι δημιουργείται ένας καθολικός τρόπος σκέπτεσθαι, συμπεριφοράς και πράττειν, ατομικά και κοινωνικά, που έλκουν την καταγωγή τους από τις αρχές του υποδείγματος. Το υπόδειγμα δημιουργεί ένα τύπο ανθρώπου και κοινωνίας.

Είναι πέραν των σκοπών αυτού του κειμένου πώς το υπόδειγμα επηρεάζει, αλλά είναι ενδιαφέρον κάποιος να ασχοληθεί, και κυρίως να ασχοληθεί με το αν οι επιστήμονες των κλάδων αυτών, γνωρίζουν το κυρίαρχο υπόδειγμα. Προσωπικά είμαι πεπεισμένος ότι δεν έχουν ιδέα, ειδικά οι πολιτικοί και οι ιδεολόγοι.

Το θέμα που τώρα εγείρεται, είναι πως αυτή η γνώση έγινε κυρίαρχη; Είναι μία μεγάλη και ενδιαφέρουσα ιστορία αλλά εδώ η αναφορά θα είναι σύντομη. Με την κατάρρευση της Συμφωνίας του Μπρέττον Γούντς, ας πούμε το 1973 τελικά, και την πρώτη πετρελαϊκή κρίση την ίδια εποχή, το κεϋνσιανό κράτος και η μετακεϋνσιανή θεωρία (Μάρξ, Κέϋνς, Σράφα, Καλέτσκι, Λέρνερ), που συνιστούσαν το κυρίαρχο υπόδειγμα από το 1945, κατέρρευσαν λόγω άγνοιας και πολιτικών 'κεϋνσιανών ύβρεων'. Οι νεοφιλελεύθεροι караδοκούσαν από το 1933

και κυρίως από το 1945, να ξαναγίνουν το κυρίαρχο υπόδειγμα. Δεν σταμάτησαν ποτέ, τράπεζες και κεφαλαιούχοι, που είχαν χάσει με την κεϋνσιανή επανάσταση το προνόμιο της διαχείρισης του χρήματος (ευθανασία του τραπεζίτη), να προσπαθούν να επαναφέρουν τα νεοφιλελεύθερα οικονομικά στην πράξη. Χρηματοδότησαν σπουδαία πανεπιστήμια, ινστιτούτα ερευνών, επιστημονικά και πολιτικά περιοδικά και δημοσιογραφικούς οργανισμούς. Υπήρξε μια χρηματοδοτούμενη προπαγάνδα 30 ετών, που συνεχίζεται έως σήμερα, με διάφορους συνειδητούς και ασυνειδητούς 'λαδωμένους' κατά περίπτωση. Η ευκαιρία δόθηκε τότε, και με επικεφαλής την αριστερά(!) και κατόπιν την λαϊκή δεξιά, υιοθετήθηκε το νεοφιλελεύθερο υπόδειγμα. Η ανθρωπότητα ξαναβρέθηκε με τα οικονομικά του 19<sup>ου</sup> αιώνα και στα πανεπιστήμια να διδάσκονται μόνο αυτά.

Εδώ τώρα τίθεται το ερώτημα. Είναι σωστό το νεοκλασικό υπόδειγμα, όσο μελαγχολικό και να είναι για τους πολλούς, επιβάλλοντας διαρκή λιτότητα, εξαντλητικό ανταγωνισμό μέσα στην κοινωνία και μεταξύ των κρατών, προστατεύοντας τις τράπεζες και τους κατόχους κεφαλαίων, με στόχο σε κάποιο μακρινό μέλλον, που θα έχουμε πεθάνει, να έχουμε καθολική ευημερία, πέρα από κουλτούρες, θρησκείες, πατρίδες, χρώματα με ένα 'δίκαιο' μισθό ο καθένας;

Η απάντηση είναι κατηγορηματικά όχι. Τα νεοφιλελεύθερα οικονομικά είναι μια πλεκτάνη των κατόχων κεφαλαίων με στόχο να διοικούν τον κόσμο της εργασίας. Ως κάτοχοι μεγάλου πλούτου, επέβαλαν την πλεκτάνη αυτή ως επιστημονική θεωρία. Τελεία και παύλα.

Είναι επιστημονικά ανακριβές ότι ο κόσμος της οικονομίας είναι αιώνιος, αμετάβλητος και προβλέψιμος. Είναι αβέβαιος και ασταθής ο κόσμος της οικονομίας και με αληθή γνώση, που πάντα θα ανακαλύπτουμε, πρέπει αυτή την αβεβαιότητα να την αντιμετωπίζουμε όλοι μαζί.

Είναι επιστημονικά αστήρικτος ο ισχυρισμός ότι το χρήμα είναι ουδέτερο ως προς την παραγωγή και την απασχόληση και ακόμα ότι είναι ορισμένο και σπάνιο και κάθε αύξηση της προσφοράς του δημιουργεί πληθωρισμό. Αντίθετα η έλλειψη του φέρνει ύφεση και ανεργία, και το κράτος, όταν λείπει αυτό το κοινωνικό αγαθό, το εκδίδει, όσο χρειάζεται, για να φέρει ανάπτυξη και πλήρη απασχόληση.

Είναι ανακριβές ότι οι αποταμιεύσεις καθορίζουν τις επενδύσεις και την ανάπτυξη. Το αντίθετο συμβαίνει. Οι επενδύσεις καθορίζουν τις αποταμιεύσεις και την ανάπτυξη. Όσο πιο πολλές είναι οι επενδύσεις τόσο μεγαλύτερη θα είναι η αύξηση του πλούτου και άρα περισσότερες οι αποταμιεύσεις.

Είναι επιστημονικά ανακριβές ότι οι σταθερές τιμές και οι σταθεροί μισθοί αποτελούν αναγκαίο όρο για την υποαπασχόληση, όπως είναι ανακριβές ότι οι εύκαμπτες τιμές και μισθοί αποτελούν αναγκαία συνθήκη για την πλήρη απασχόληση.

Και τέλος είναι ψευδές και άκρως λανθασμένο ότι τα ελλείμματα του κράτους είναι πληθωριστικά και προκαλούν αύξηση των επιτοκίων. Αντίθετα ούτε το ένα προκαλούν ούτε το άλλο. Τα ελλείμματα πριν την πλήρη απασχόληση είναι μόνο αναπτυξιακά.

Όλα αυτά βεβαίως αλλάζουν την εικόνα της οικονομίας. Αυτά δεν είναι άλλα από τα μετακεϋνσιανά οικονομικά, που κάνουν την επιστήμη αισιόδοξη για τους ανθρώπους, την κοινωνία πιο πολιτισμένη και πιο δημοκρατική, καθώς και τις σχέσεις των κρατών συνεργατικές. Από τη ζούγκλα του ανταγωνισμού και της σύγκρουσης, μας οδηγούν σε ένα κόσμο που βασιλεύει η γνώση και η αξιοπρέπεια και οι άνθρωποι, ως λογικά όντα, έχουν υποχρέωση να διαλέξουν αυτό τον δρόμο του λόγου και όχι τον δρόμο της φιλοδοξίας, της αρπακτικότητας και της απληστίας, ήτοι της ηλιθιότητας.

Αλλά αυτά τα οικονομικά δεν διδάσκονται στα Πανεπιστήμια και ελάχιστοι ηρωικοί καθηγητές που τα διδάσκουν δεν μπορούν να κάνουν την διαφορά. Ποίοι ευθύνονται γι' αυτό; Είναι αυτοί που γνωρίζουν και συνειδητά δεν επιτρέπουν την διδασκαλία τους, οι τραπεζίτες και οι κάτοχοι χρηματικών κεφαλαίων, και οι χρηματοδοτούμενοι πανεπιστημιακοί καθηγητές και πολιτικοί. Αλλά αυτό δεν αρκεί. Μια γνώση που γίνεται πολιτική θεωρία και πράξη, πρέπει να παρουσιάζεται, για να σταθεί στο λαό ως γνώση αυθεντική, κάτι σαν την εξ αποκαλύψεως θεολογία, όχι κάτι το θύραθεν.

Η επιτυχία της γκεμπελικής προπαγάνδας του νεοφιλελευθερισμού το κατάφερε αυτό, παρουσιάστηκε στο λαό ως αυθεντική γνώση, και έτσι ο λαός ενώ είναι σε πλήρη άγνοια για το τι συμβαίνει, θεωρεί πως ό,τι γίνεται, η εφαρμογή του νεοφιλελευθερισμού, είναι κανονικότητα, και έτσι βρίσκεται σε διαρκή υπάκουη παθητικότητα. Πόσες φορές την μέρα δεν ακούτε μορφωμένους, καλούς και αξιοπρεπείς ανθρώπους, ας πούμε τους μενουμερωπάκηδες, που ενώ στα οικονομικά 'δεν έχουν δει εξώφυλλο', να μιλάνε ως έγκυροι οικονομολόγοι; Όταν ακούς αυτά τα άσχετα του νεοφιλελευθερισμού και από τον κόσμο της παραγωγής, ΣΕΒ ας πούμε, εκεί σε πιάνει θλίψη, γιατί είναι τα πρώτα θύματα του ευρώ. Οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να είναι σε παράκρουση, δεν μπορούν να δουν τα συμφέροντά τους.

Ας γυρίσουμε στο πανεπιστημιακό άσυλο. Στους νυν διδάσκοντες καθηγητές, δεν έχουμε καμία ελπίδα για να μάθουμε την αλήθεια για την οικονομική επιστήμη, πολλώ δε μάλλον στους πολιτικούς, που σύσσωμοι έχουν δηλώσει πίστη στο ευρώ και στις καταθλιπτικές πολιτικές τους. Είναι καλοπληρωμένοι. Η εργοδοσία κοιμάται, είναι η μεγάλη χαμένη και η μεγάλη ηλίθια. Στους κομματικοποιημένους φοιτητές, αυτούς που αρπάζονται για το πανεπιστημιακό άσυλο, στο επίπεδο της τάξης και της αταξίας, δεν έχουμε καμία ελπίδα ως κοινωνία, αφού είναι προσηλωμένοι στα κόμματα του ευρώ. Δεν είναι κακή νεολαία. Απλά δεν γνωρίζει. Και οι δυο κατηγορίες φοιτητών, διδάσκονται τα νεοφιλελεύθερα οικονομικά

και οι λίγοι ‘αριστεροί’ που τα αμφισβητούν, ενώ δέχονται το ευρώ, τα αμφισβητούν όχι ως επιστήμη, αλλά σε επίπεδο κοινωνικής ηθικής, προβάλλοντας στη θέση του το ‘σταλινικό υπόδειγμα’ του οποίου δεν γνωρίζουν την μαρξιστική βάση, αν έχει κάποια, αφού δεν υπάρχουν αναλυτικές μαρξιστικές σπουδές ή μετακεϋνσιανές σπουδές στην Ελλάδα. Υπάρχει ο κομματικός μαρξισμός, ήτοι τίποτα. Πραγματικό εγκεφαλικό χάος.

Παρ’ όλ’ αυτά υπάρχουν σοβαροί καθηγητές, σε όλα τα ελληνικά πανεπιστήμια, που δίνουν την μοναχική τους μάχη για την επιστημονική αλήθεια, διδάσκοντας τα μετακεϋνσιανά οικονομικά. Υπάρχουν φοιτητές που τους ακολουθούν, όσο είναι δυνατόν να τους ακολουθούν. Από το 2000 και κυρίως από το 2008 και μετά, με το ξέσπασμα της κρίσης, το βασίλειο του νεοφιλελευθερισμού αρχίζει να κλονίζεται, από καθηγητές και φοιτητές σε όλο τον κόσμο, σε πλήθος πανεπιστημίων σε όλες τις ηπείρους, που αμφισβητούν το νεοφιλελεύθερο υπόδειγμα, ως δογματικό, που αντιλαμβάνεται τον κόσμο σαν κάτι ιδεατό και την πολιτική του πρακτική ως εχθρική προς τις κοινωνίες, την εργασία, τις κουλτούρες, το περιβάλλον και γενικότερα εχθρικό προς το κάθε άνθρωπο. Πράγματι στο διαδίκτυο η επιστημονική κριτική θριβεύει. Η διάδοση των ιδεών θριαμβεύει.

Αυτό είναι το Πανεπιστημιακό Άσυλο που προσδοκούμε από τους καθηγητές και τους φοιτητές να κατοχυρώσουν στα Πανεπιστήμια με ό,τι καλό αυτό συνεπάγεται για την Ελληνική Κοινωνία. Το ‘γενναίο ελληνικό φοιτητικό κίνημα’ είναι καιρός να βρει τον δρόμο του δίπλα στη γνώση και να την απαιτήσει.